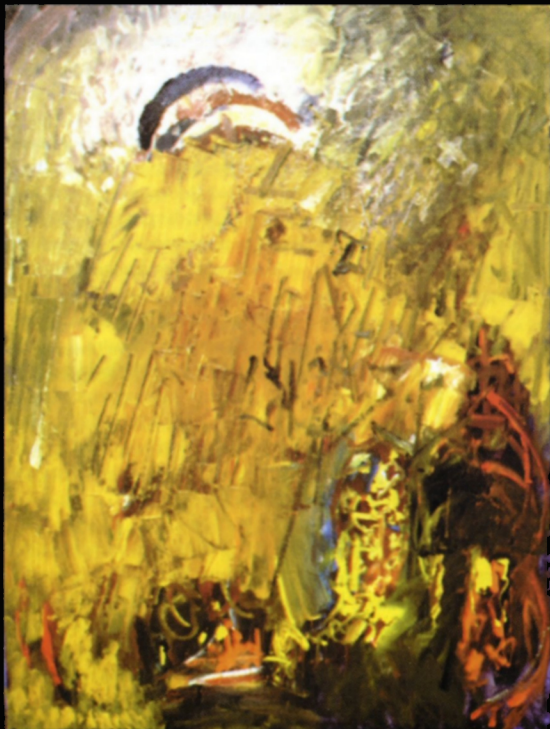

DE PROFUNDIS – The Art of Dying

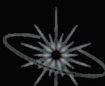

A Cantata by
Fra Armando Pierucci

texts by
Regina Derieva

Gintarė Skerytė (Soprano)
Aidija Chamber Choir
Vilnius String Quartet
conductor:
Romualdas Grazinis

World Premiere Recording

pilgrim's star

The Chamber Choir “Aidija” of Vilnius, Lithuania, was formed in 1989. Today it is one of the most outstanding amateur choirs in the country. The choir of some 28 singers is made up of students and graduates of the Lithuanian Academy of Music, and - to a smaller extent - of young people between the age of 17 and 30 from other universities. In recent years “Aidija” has given about 400 concerts, including several tours of Lithuania, and also in England, Belarus, Poland, Moldova, France, Finland, Ukraine and Germany. They scored success by winning the first prize in choral competitions in England (1992) and Wales (1994). They have also taken part in a number of international festivals. The choir has gained awards from “Krantai” magazine and the Lithuanian Ministry of Culture.

The choir's repertoire includes a capella pieces from the 16th–20th centuries, and also works by contemporary Lithuanian composers. Several world premières of their works are associated with the choir. From their substantial repertoire of classical masterpieces, one can pick out works such as the Requiems of Mozart and Biber, Vivaldi's Gloria, Purcell's “Dido and Aeneas” among others. “Aidija” has given highly acclaimed concerts with the National Symphony Orchestra of Lithuania, the St. Christophorus Orchestra and the Byelorussian Symphony Orchestra. Besides concerts, the choir has made several recordings, and have been popularised by broadcasts on Lithuanian TV.

Romualdas Grazinis, conductor and artistic leader

of “Aidija”, was born in 1962. He graduated from the Lithuanian Academy of Music in 1985, and even whilst still a student there, from 1983, he began his teaching career at the M.K.Ciurlionis School of Art in Vilnius, where he has been head of the Choir Department since 1994. In 1989 R.Grazinis was admitted to the graduate program of the Conservatoire in Paris.

Gintarė Skerytė (soprano) finished piano studies at the Lithuanian Music Academy, and then studied singing there. She has made her career principally in oratorio and recital works, and the great composers of both the Baroque and contemporary periods prevail in her repertoire, including many non-traditional pieces by Lithuanian composers such as F.Bajoras, B.Kutavicius and A.Martinaitis. She has performed with the Lithuanian Chamber Orchestra, Latvian Chamber Orchestra and Collegium Musicum. In 1993 she took part in the Lucerne contemporary music festival, singing works by Kutavicius, and has also been invited to participate in festivals in Poland and USA. Gintarė Skerytė has recently recorded several CDs of contemporary music.

The Vilnius String Quartet made its debut in 1965 and began intensive work in 1968. In 1972 the quartet was awarded the highest prize in the international string quartet competition in Liège, Belgium. In 1973 it was honoured by being named the Vilnius String Quartet, after the capital city of Lithuania. The Vilnius String Quartet has toured in some 30 countries, has performed in each republic of the former Soviet Union, has visited

The Chamber Choir “Aidija” of Vilnius, Lithuania, was formed in 1989. Today it is one of the most outstanding amateur choirs in the country. The choir of some 28 singers is made up of students and graduates of the Lithuanian Academy of Music, and - to a smaller extent - of young people between the age of 17 and 30 from other universities. In recent years “Aidija” has given about 400 concerts, including several tours of Lithuania, and also in England, Belarus, Poland, Moldova, France, Finland, Ukraine and Germany. They scored success by winning the first prize in choral competitions in England (1992) and Wales (1994). They have also taken part in a number of international festivals. The choir has gained awards from “Krantai” magazine and the Lithuanian Ministry of Culture.

The choir's repertoire includes a capella pieces from the 16th–20th centuries, and also works by contemporary Lithuanian composers. Several world premières of their works are associated with the choir. From their substantial repertoire of classical masterpieces, one can pick out works such as the Requiems of Mozart and Biber, Vivaldi's Gloria, Purcell's “Dido and Aeneas” among others. “Aidija” has given highly acclaimed concerts with the National Symphony Orchestra of Lithuania, the St. Christophorus Orchestra and the Byelorussian Symphony Orchestra. Besides concerts, the choir has made several recordings, and have been popularised by broadcasts on Lithuanian TV.

Romualdas Grazinis, conductor and artistic leader

of “Aidija”, was born in 1962. He graduated from the Lithuanian Academy of Music in 1985, and even whilst still a student there, from 1983, he began his teaching career at the M.K.Ciurlionis School of Art in Vilnius, where he has been head of the Choir Department since 1994. In 1989 R.Grazinis was admitted to the graduate program of the Conservatoire in Paris.

Gintarė Skerytė (soprano) finished piano studies at the Lithuanian Music Academy, and then studied singing there. She has made her career principally in oratorio and recital works, and the great composers of both the Baroque and contemporary periods prevail in her repertoire, including many non-traditional pieces by Lithuanian composers such as F.Bajoras, B.Kutavicius and A.Martinaitis. She has performed with the Lithuanian Chamber Orchestra, Latvian Chamber Orchestra and Collegium Musicum. In 1993 she took part in the Lucerne contemporary music festival, singing works by Kutavicius, and has also been invited to participate in festivals in Poland and USA. Gintarė Skerytė has recently recorded several CDs of contemporary music.

The Vilnius String Quartet made its debut in 1965 and began intensive work in 1968. In 1972 the quartet was awarded the highest prize in the international string quartet competition in Liège, Belgium. In 1973 it was honoured by being named the Vilnius String Quartet, after the capital city of Lithuania. The Vilnius String Quartet has toured in some 30 countries, has performed in each republic of the former Soviet Union, has visited

every place in Lithuania down to the smallest towns, for a total of over 2500 concerts so far. It continues to give about 80 concerts per year, touring Europe, Africa, Central and South America, and Asia, participating in major festivals such as “December Evenings” (Moscow), Bregenz (Austria), Achternach (Luxembourg), Cervantes festival (Mexico), Kuhmo (Finland) and others. Everywhere the art of Lithuanian players, resting on precise technique, mature interpretation and lofty performing culture, has been attracting applause from listeners and favourable reviews of critics. Every year the Vilnius String Quartet presents new works for its listeners. The quartet’s gigantic repertoire of some 400 works contains, in addition to the classics (including all the strings quartets by Haydn), more than 100 works by contemporary composers, among them over 80 works by Lithuanian composers (40 of them dedicated to the Quartet). It actively promotes music by contemporary Latvian, Estonian, German, Austrian, Russian, Finnish, Swedish, Belgian, Hungarian, Czech, Slovak, Polish and American composers and has co-operated with such composers as Penderecki (Poland), Nordgren (Finland), Boris Tchaikovsky (Russia), Eder (Austria), Humel (Germany) and others. It performs frequently with other well-known musicians, both from Lithuania and abroad. Thanks to its enormous repertoire and the high artistry of its players, the Vilnius String Quartet has been repeatedly invited to record in the studios of many countries, with over 30 recordings issued to date in Lithuania, Russia, Germany, France and USA.

Father Armando Pierucci was born in Maiolati Spontini (Ancona), Italy, on September 3, 1935. He graduated from the Pontifical Institute of Sacred Music in Rome, from the Conservatory of Naples, and from the Conservatory G. Rossini of Pesaro. His majors were organ, conducting, and composing. He has conducted choirs and given organ recitals in Italy, Greece, Cyprus, and the Holy Land. Since 1988, he has been the organist at Church of the Holy Sepulchre in Jerusalem. Until 1999, he was Chief Editor of the Italian magazine entitled *La Terra Santa* (Holy Land). Presently, he is professor of sacred music at the Studium Theologicum Ierusalymitanum and Director of the Magnificat Musical Institute. Fr. Pierucci has composed music for organ, choir, recorder, accordion, brass, and piano including: *4 Cori su testo di S. Quasimodo* (Ediz. Berben); *Callido verde* (Ediz. Berben); *Missa de Angelis Pacis*; *Missa Regina Pacis*; *Missa Magnificabant Omnes*; *Missa Regina Palestinae*; *Sonata for Organ and Choir*; *The Hymnal*; *Zahr Er-Rahm* (fifteen songs for voice and piano); *Mathaq Al-Sharq - A Flavor of the East* (for piano by four hands); *Via Crucis* (Cantata for Soloists, Choir, and Organ); *Missa “Mar Youssef”* (San Giuseppe); *Quaderno d’Organo 14 composizioni per organo* (Ediz. Armelin Musica Padova); *Missa in honorem S. Jacobi de Marchia*;

Regina Derieva was born in the Soviet Union in 1949. After having published a few censured collections of poetry in her homeland, she emigrated with husband and son to Israel, where, however, they were denied

citizenship since they are practising Catholics. Since 1999 they live in Sweden. Several of Regina Derieva's poems have been put to music, for example Via Crucis, a long poem about the Calvary which Armando Pierucci, organist at Church of the Holy Sepulchre in Jerusalem, has transformed into a Cantata for Soloists, Choir, and Organ (Pilgrim's Star CD 27002).

'Regina Derieva is a modern poet who employs not only traditional but also free verse. Yet she writes out of time, or rather, in the time of the Old Testament and Revelation. While reading Regina Derieva's poems, it occurred to me that tradition is something greater than only poetic tradition. Her poetic creations call to mind the Word – Psalms and Prophets, and especially the parables of the Gospels.

Following elevated models, Regina Derieva sets in motion secret resources of speech, discovering its paradoxical nature. Lively beat of dictionary, unexpected substitution of notions and interchange of bitterly re-interpreted quotations give her poetry profundity, and quite often, epigrammatical precision. Her images are rather capricious and elusive, at first sight even accidental; but this is deceptive accidentation, which is only the other side of necessity. The world of Regina Derieva is our world, having reached a deadlock, our world, having moved away from God a great distance, such a distance that perhaps even God cannot easily overcome it. It is the concentration camp zone, where space is turned into emptiness, and time turned into disappearance. In such a perception of the world, Regina Derieva is not alone in our era. But her poetry can be described as

particularly non-sentimental and hard, which is guaranteed by faith (not too frequent nowadays). Contemporary jargon of war and death collide, in her poetry, with the old language of freedom and life; absence of meaning converts into tense expectation of meaning, and consequently, into its clandestine presence; adjectives – "mortal" and "immortal" – again require authentic significance.'

This text by Tomas Venclova is a shortened version of his foreword to Derieva's collection of poems, *Inland Sea and Other Poems* (The Pilgrim's Star & The Divine Art, 1999). Other books in English translation are *In Commemoration of Monuments*, Art Printing Press, East Jerusalem, and *Instructions for Silence*, Abbaye de Latroun, Jerusalem, both published in 1999 (the latter also with text in French). Derieva's latest collection of poetry in Russian was published in 2001.

De Profundis is the second cantata of the Italian composer Fr. Armando Pierucci to Regina Derieva's poetry. This is also the second world premiere of a work by Pierucci/Derieva performed by the Lithuanian choir "Aidija". The first one took place at the end of 1997 in Vilnius, when, according to international media, the poet was said to be "in limbo" (see references). The second took place in 2001 in Sweden, a country that not only gave Derieva a refuge but also became a "Paradise found", a favourable place for her creative mind. During a short span of time she has written a new book of verse and is presently working on another one, as well as on a novel.

The poems for the new cantata are taken from a book

from 1998 and were set to music in the autumn of 2000. It coincided with the beginning of the new tragedy of the Palestinian people, amongst which both the poet and the composer have lived for about ten years.

The cantata (both verse and music) certainly has no direct references to realities of time and place, but reflect, of course, the tragedies of suffering mankind. At the same time this production, although short in time, gives voice to the inexhaustible striving of Man to God.

The subtitle – The Art of Dying – may perhaps scare or shock. Death is always a taboo. People prefer to talk about anything but death. It used to be said that people lived as if there were no tomorrow. Today, most people live as if there will always be a tomorrow! However, Augustine once said, “Think daily upon thine own death.” This is good piece of advice for those to whom Jesus said, “I am the resurrection, and the life: he that believeth in me, though he were dead, yet shall he live” (John 11:25).

De Profundis is a cantata that should be staged for full dramatic realization, but it can also be realised in a concert performance. It is a work that appeals both to performers and to audiences. Fr. Armando Pierucci is indeed a genuine master, capable of writing memorable music that has a direct appeal.

Kammarkören “Aidija” från Vilnius i Litauen grundades 1989. Idag hör den till de mest framstående körerna i landet. Kören har 28 sångare från Lithuanian Academy of Music, studenter och sådana som redan

avlagt examen samt ett antal studeranden från andra universitet. De senaste åren har “Aidija” gett ungefär 400 konserter i Litauen, England, Vitryssland, Polen, Moldavien, Frankrike, Finland, Ukraina och Tyskland. De har vunnit första pris vid körtävlingar i England (1992) och i Wales (1994). Kören har också deltagit i ett antal internationella festivaler. Aidija har mottagit pris från tidskriften Krantai och från Litauiska kulturministeriet.

Till körens repertoar hör a capella-sånger från 1500- till 1900-talet samt verk av moderna litauiska tonsättare. Flera världspremiärer är förknippade med Aidija-kören. Från körens breda repertoar av klassiska stycken kan speciellt nämnas Requiem av Mozart och Biber, Vivaldis Gloria, Purcells Dido och Aeneas. “Aidija” har framfört uppskattade konserter med Litauens nationella symfoniorkester, St. Christophoros orkester och Belorussian Symphony Orchestra. Kören har också gjort flera inspelningar och framträtt i litauisk TV.

Romualdas Grazinis, dirigent och konstnärlig ledare för “Aidija”, föddes 1962. Han examinerades från The Lithuanian Academy of Music 1985. Medan han ännu studerade påbörjade han sin lärarbana vid M.K.Ciurlionis School of Art i Vilnius, där han lett körverksamheten sedan 1994. 1989 antogs Grazinis för högre studier vid Pariskonservatoriet.

Gintarė Skerytė (sopran) har avlagt pianoexamen vid Litauiska musikaliska akademien och fortsatte att studera sång vid samma akademi. Hon har huvudsakligen framfört oratorier och recitationer. Både

barockens och nutidens stora kompositörer finns representerade i hennes repertoar, likasom många icke-traditionella stycken av litauiska kompositörer som F. Bajoras, B. Kutavicius and A. Martinaitis. Hon har sjungit tillsammans med Lithuanian Chamber Orchestra, Latvian Chamber Orchestra och Collegium Musicum. 1993 deltog hon i Luzerns festival med samtida musik, med verk av Kutavicius. Hon har även inbjudits att delta i festivaler i Polen och USA. Gintare Skeryte har nyligen spelat in flera cd-skivor med modern musik.

The Vilnius String Quartet debuterade 1965. 1972 mottog kvartetten första pris i en internationell tävling för stråkkvartetter i Liege i Belgien. 1973 hedrades kvartetten med namnet Vilnius String Quartet efter Litauens huvudstad. Vilnius String Quartet har turnerat i ett 30-tal länder, har framträtt i f.d. Sovjetunionens samtliga stater, besökt varje ort i Litauen. antalet konserter överstiger 2500. Kvartetten ger ca 80 konserter per år, turnerar i Europa, Afrika, Central- och Sydamerika och Asien samt deltar i större festivaler som "December Evenings" (Moskva), Bregenz (Österrike), Achternach (Luxemburg), Cervantes festival (Mexico), Kuhmo (Finland). Överallt har de litauiska musikerna fått ett gott mottagande från både publik och musikkritiker tack vare sin precisa teknik, sina mogna tolkningar och sitt imponerande framförande. Varje år presenterar Vilnius String Quartet nya verk för sin publik.

Kvartettens gigantiska repertoar på ca 400 verk inkluderar, förutom klassikerna (såsom alla

Haydns stråkkvartetter), mer än 100 verk av moderna tonsättare, varav 80 är litauiska.

40 av dessa verk har skrivits speciellt för Vilnius String Quartet.

Kvartetten främjar aktivt musik av nutida kompositörer från Lettland, Estland, Tyskland,

Österrike, Ryssland, Finland, Sverige, Belgien, Ungern, Tjeckien, Slovakien, Polen

samt amerikanska kompositörer. Man har samarbetat bl.a. med kompositörer som Penderecki (Polen), Nordgren (Finland), Boris Tchaikovsky (Ryssland), Eder (Österrike), Humel (Tyskland). Kvartetten framträder regelbundet med andra välkända musiker, både från Litauen och andra länder. Tack vare sin enorma repertoar och musikernas mästerskap, inbjuds Vilnius String Quartet ofta att spela in musik, Till dags dato har man gjort över 30 inspelningar i Litauen, Tyskland, Frankrike och USA.

Fader Armando Pierucci föddes i Maiolati Spontini (Ancona), Italien, den 3 september 1935. Han har examen från Påvliga institutet för sakral musik i Rom, konservatoriet i Neapel och G. Pesaros konservatorium i Pesaro. Han har dirigerat körer och givit orgelkonserter i Italien, Grekland, Cypern och det Heliga landet. Sedan 1988 är han organist vid Heliga Gravens kyrka i Jerusalem. Till 1999 var han chefredaktör för den italienska tidskriften La Terra Santa. För närvarande är fader Pierucci professor i sakral musik vid Studium Theologicum Jerusolymitanum och direktor för Magnificat Musical Institute.

Fader Armando har komponerat musik för orgel, kör,

blockflöjt, dragspel, blåsinstrument och piano: 4 Cori su testo di S. Quasimodo (Ediz. Berben); Callido verde (Ediz. Berben); Missa de Angelis Pacis; Missa Regina Pacis; Missa Magnificabant Omnes; Missa Regina Palestinae; Sonat för orgel och kör; The Hymnal; Zahr Er-Rahm (femton sånger för piano); Mathaq Al-Sharq A Flavor of the East (för fyrhändigt piano); Via Crucis (kantat för solister, kör och orgel); Missa "Mar Youssef" (San Giuseppe); Quaderno d'Organo 14 composizioni per organo (Ediz. Armelin Musica Padova); Missa in honorem S.Jacobi de Marchia; De Profundis (kantat för mezzosopran, kör, stråkorkester och flöjt).

Regina Derieva föddes i Sovjetunionen 1949. Efter att ha givit ut några censurerade diktsamlingar i hemlandet emigrerade hon med make och son 1991 till Israel, där de emellertid förvägrades medborgarskap eftersom de är utövande katoliker. Sedan 1999 bor de i Sverige. Flera av Regina Derievas dikter är tonsatta och utgivna, bl.a. Via Crucis, en lång dikt om Jesu calvarium som Armando Pierucci, organist vid den Heliga Gravens Kyrka i Jerusalem, transformerat till en kantat för solister, kör och orgel (Pilgrim's Star cd 27002).

»Regina Derieva är en samtida poet som bemästrar såväl den traditionella som den fria versen. Samtidigt be?nner hon sig liksom utanför tiden, eller rättare sagt i Gamla Testamentets och Apokalypsens tid. Den tradition man kommer att tänka på när man läser Regina Derieva är något mer än en rent poetisk tradition. Hennes dikter bär på ett minne av Ordet, av Psaltaren och Profeterna, av klarheten och originaliteten i de evangeliska liknelserna.

I likhet med sina höga förebilder mobiliserar Regina Derieva språkets dolda resurser och blottlägger dess paradoxala natur. Ordförrådets bultande slag, oväntade begreppsväxlingar, ekon av bittert omtolkade citat skänker hennes dikter djup och understundom också en rent epigrammatisk skärpa. Hennes bilder är ibland svårgripbara och besynnerliga, vid första anblick till och med slumpartade — men det rör sig om den sortens illusoriska slumpmässighet som är nödvångets framsida.

Regina Derievas värld är vår värld, som råkat in i en återvändsgränd, som hamnat på ett så stort avstånd från Gud att till och med Han kan få svårt att övervinna det. Det är en lägerzon, där rummet övergår i tomhet och tiden i undergång. Om en sådan världsuppfattning är hon långt ifrån ensam. Men hennes dikter kännetecknas av en märklig brist på sentimentalitet och en självsstyrka, som bygger på en tro som inte är helt vanlig i våra dagar. Krigets och dödens samtidsjargong kolliderar här med frihetens och livets urgamla språk, bristen på mening förvandlas till spänd förväntan, till och med till en dold närvaro av mening, adjektiven »dödlig« och »odödlig« återfår sin ursprungliga innebörd. «

Tomas Venclovas text är en något förkortad version av dennes förord till dikturvalet Inland Sea and Other Poems (The Pilgrim's Star & The Divine Art, 1999). Andra böcker i engelsk översättning är In Commemoration of Monuments, Art Printing Press, East Jerusalem, och Instructions for Silence, Abbaye de Latroun, Jerusalem, båda 1999 (den senare också med text på franska). Hennes senaste diktsamling på

ryska kom 2001.

De Profundis är den andra kantaten som den italienske kompositören Armando Pierucci har tonsatt till Regina Derievas poesi. Detta är också den andra världspremiären av ett verk av Pierucci/Derieva framfört av den litauiska kören "Aidija". Den första skedde i slutet av 1997 i Vilnius, när författaren levde statslös och skyddslös, utan rättslig status (klicka här). Den andra världspremiären ägde rum 2001 i Sverige, där Derieva fått en tillflyktsort och där hon fann ett paradiset för sitt kreativa tänkande. Under en kort tidsperiod har hon skrivit en ny diktsamling och arbetar just nu på den andra samt med en roman.

Dikterna för den nya kantaten är tagna från en bok från 1998 och tonsatta under hösten 2000. Tonsättningen sammanföll med början av den nya tragedin för det palestinska folket, bland vilket både författaren och tonsättaren har levt under tio års tid. Kantaten (både vad gäller dikt och musik) har ingen direkt referens till historiska händelser i tid och rum, men återspeglar självklart den lidande mänsklighetens tragedier. Samtidigt ger denna produktion röst åt människans outtröttliga strävan efter Gud.

Undertiteln – "Döendets Konst" – kanske chockerar eller skrämmar. Döden är alltid något av ett tabu och människor talar om vad som helst annat än om döden. Det har sagts att människan lever som om det inte funnes någon morgondag. Idag lever de flesta människor som om det alltid kommer att finnas en morgondag! Kyrkofadern Augustinus sade: "Tänk varje dag på din egen död". Detta är ett gott råd för

dem till vilka Jesus sade: "Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig skall leva om han än dör" (Joh.11:25).

Kantaten De Profundis kan framföras med alla dramatiska uttrycksformer men kan också utföras i konsertform. Det är ett verk som appellerar såväl till dem som framför det som till publiken. Fader Armando Pierucci är mästare på att komponera musik som är lättillgänglig och som lätt fastnar i minnet.

Il coro da camera "Aidija" di Vilnius, Lituania, è sortito nel 1989. Oggi è uno dei più rilevanti cori amatoriali della Lituania. Il coro è formato da 28 studenti e diplomati dell'Accademia Musicale Litwana e, in piccola parte, da giovani fra i 17 e i 30 anni di altre università. Negli ultimi anni l'"Aidija" ha dato circa 400 concerti in Lituania, Inghilterra, Bielorussia, Polonia, Moldavia, Francia, Finlandia, Ukraina, Germania e, per la "prima" del "De Profundis", in Svezia.

Ha vinto il primo premio in concorsi corali in Inghilterra (1991) e Wales (1994). È stato premiato dalla rivista "Krantai" e dal Ministero Lituano della Cultura.

Il repertorio del coro comprende brani a cappella dei sec. XVI-XX, insieme a lavori di compositori lituani contemporanei, spesso eseguiti in "prima mondiale". Tra i capolavori classici il coro esegue i "Requiem" di Mozart e Biber, il "Gloria" di Vivaldi, "Didone e Enea" di Purcell. Per questo ha eseguito applauditissimi concerti insieme alle Orchestre Sinfoniche Nazionali della Lituania e della Bielorussia, all'orchestra "S. Cristoforo". Tali concerti, insieme a numerose

registrazioni, diffuse dalla TV lituana, hanno reso popolari le sue interpretazioni.

Romualdas Grazinis, direttore e animatore artistico dell' "Aidiija", è nato nel 1962. Diplomato all'Accademia Musicale Lituana nel 1985, e già dal 1983, ha iniziato la sua carriera d'insegnante alla Scuola d'Arte "M.K.Ciurlionis" (Vilnius) dove, dal 1994, dirige il Dipartimento Musicale Corale. Nel 1989 è stato ammesso al Conservatorio di Parigi per dei corsi riservati ai diplomati.

Gintarė Skerytė, Soprano, ha terminato gli studi pianistici all'Accademia Musicale Lituana, dove poi si è iscritta alla classe di Canto. La sua carriera è svolta principalmente nell'esecuzione di oratori e brani da concerto di autori del periodo barocco e contemporanei, inclusi compositori non-tradizionalisti lituani, come F. Bajoras, B. Kutavicius e A. Martinaitis. Ha cantato accompagnata dalle Orchestre da Camera Lituana e Lettone, dal "Collegium Musicum". Nel 1993 ha partecipato al Festival di Musica Contemporanea di Lucerna, cantando opere di Kutavicius; è stata invitata a festivals in Polonia e USA. Ha inciso vari cd di musica contemporanea

Il "**Vilnius String Quartet**" ha debuttato nel 1965 e ha iniziato un'intensa attività nel 1968. Nel 1972 il VSQ ha ricevuto il massimo premio al Concorso Internazionale per Quartetto d'Archî di Liegi (Belgio). L'anno dopo ebbe l'onore di intitolarsi "Quartetto d'Archî di Vilnius", capitale della Lituania. Il

"Quartetto" ha eseguito concerti in 30 Paesi, particolarmente in ciascuna Repubblica dell'ex USSR, in ogni città, anche piccola, della Lituania, per un totale di oltre 2500 concerti.

Ogni anno, infatti, esegue circa 80 concerti, recandosi in Europa, Africa, America Centrale e Meridionale, Asia; partecipando ai più noti festivals, come "December Evenings" (Mosca), Bregenz (Austria), Achternach (Lussemburgo), Cervantes Festival (Messico), Kuhmo (Finlandia) e altri. Ovunque l'arte dei Maestri lituani, affidata a una tecnica precisa, matura interpretazione, alta cultura filologica, ha ottenuto l'applauso del pubblico e il favore della critica. Ogni anno il VSQ presenta ai suoi ascoltatori nuove opere.

Il suo enorme repertorio contiene qualcosa come 400 opere: i classici (ivi compresi tutti i Quartetti di Haydn), e un centinaio di lavori di compositori contemporanei. Di questi 80 sono Lituani (di cui 40 dedicati al VSQ). Tale disponibilità ha incoraggiato musicisti contemporanei Lettoni, Estoni, Tedeschi, Austriaci, Russi, Finlandesi, Svedesi, Belgi, Polacchi, Ungheresi, Cecchi, Slovacchi, Americani; e ha ottenuto la collaborazione di Maestri come Penderecki (Polonia), Nordgren (Austria), Humel (Germania) e altri. Il VSQ esegue spesso con altri ben noti musicisti, Lituani e stranieri; ed è stato ripetutamente invitato a incidere negli studi di molti Paesi: sono più di 30 le incisioni, effettuate in Lituania, Russia, Germania, Francia, USA.

P. Armando Pierucci, francescano, è nato a Maiolati

Spontini (Ancona), Italia il 3.9.1935. Si è diplomato al Pontificio Istituto di Musica Sacra (Roma) e nei Conservatori di Napoli e Pesaro. La sua attività si è snodata nelle esecuzioni organistiche, direzione di cori, composizione e insegnamento. Ha dato concerti in Italia, Grecia, Cipro e in Terra Santa. E' organista al S. Sepolcro (Gerusalemme). Per dieci anni, fino al 1999, ha diretto la rivista "La Terra Santa". Insegna Musica Sacra allo Studio Teologico Francescano di Gerusalemme e dirige l'Istituto "Magnificat" nella stessa Città.

Ha composto musica per organo, coro, recorder, acordeon, ottoni, pianoforte. Citiamo: 4 Cori su testo di S. Quasimodo (Ed. Berben), Callido Verde (Ed. Berben); le Messe (in latino e in arabo): De Angelis Pacis, Regina Pacis, Magnificabant Omnes, Regina Palestinae, Mater Misericordiae, St. Jacobi de Marchia, St. Joseph, St. Antonii de Padua. Sonate per organo e coro. Hymnal; Zahr Er-Rahm (15 canti arabi per voce e piano); Mathaq Al-Sharq e Let's Play Together per Pf a 4 mani; "Via Crucis" (cantata per soli, coro e organo); "Sepellimento di Mosè al Monte Nebo" e "De Profundis" (cantate per soprano, coro, archi e flauto). "Quaderno d'Organo" (Ed. Armelin Musica - Padova).

Regina Derieva è nata in Unione Sovietica nel 1949. Dopo aver pubblicato, alcune, censurate, raccolte poetiche in patria, ha emigrato insieme al marito e al figlio in Israele dove, tuttavia, venne loro negata la cittadinanza, essendosi dichiarati Cattolici. Dal 1999 essi vivono in Svezia.

Alcuni testi di Regina Derieva sono stati musicati, come la "Via Crucis" (Pilgrim's Star cd 27002). T. Venclova ha scritto:

"La poesia di Regina Derieva è uno straordinario, insolito fenomeno. Corrisponde all'esperienza di Mandelstam, Tsvetaeva e Brodsky; al tempo stesso tiene il passo non solo con la letteratura contemporanea russa, ma anche, forse, con quella internazionale. La Derieva è un poeta moderno che usa sia il verso tradizionale che libero. Inoltre scrive fuori del tempo o, piuttosto, al tempo del Vecchio Testamento, o dell'Apocalisse. Quando leggo le poesie di Regina Derieva, io penso che la tradizione è qualcosa di più grande della sola tradizione letteraria. Le sue creazioni poetiche richiamano alla mente la Parola - Salmi, Profeti e, specialmente, le parabole dei Vangeli - .

Seguendo tali elevati modelli, Regina Derieva mette in movimento segrete vene del discorso, scoprendone la natura paradossale. Vivaci spintoni al dizionario, inattese sostituzioni di nozioni e uno scambio di citazioni amaramente reinterpretate, danno profondità alla sua poesia e, molto spesso, il taglio di un epigramma. Le sue immagini sono piuttosto capricciose e sfuggenti, a prima vista perfino accidentali; ma è un'accidentalità ingannevole, essendo solo l'altra faccia del necessario

Il mondo di Regina Derieva è il nostro mondo; lei, infatti, coglie quel punto morto che ha condotto il nostro mondo, allontanatosi da Dio, a una tale distanza che, forse, neppure Dio può facilmente superare. E' la zona dei campi di concentramento, dove lo spazio si trasforma in vuoto, e il tempo nello sparire. In tale

percezione del mondo, Regina Derieva non è sola nella nostra epoca. Ma la sua poesia può essere descritta come non-sentimentale, rigida, pur se garantita dalla fede (cosa non frequente oggi). Il contemporaneo gergo di guerra e di scontro mortale, nella sua poesia, contro il vecchio linguaggio di libertà e di vita; l'ascesa di significato convertita in ansiosa attesa di significato e, conseguentemente, nella sua clandestina presenza; aggettivi - come "mortale, "immortale" - cercano ancora un autentico significato".

Questo, abbreviato, è il testo che Thomas Venclova ha scritto per una presentazione della raccolta di poesie della Derieva, "Inland Sea e Altre Poesie" (The Pilgrim's Star & The Divine Art, 1999). Altri libri nella traduzione inglese sono: "In Commemoration of Monuments" (Art Printing Press, Gerusalemme Est, 1999), "Instructions for Silence" (Abbaye de Latroun, Gerusalemme, 1999), tradotto anche in francese. Regina Derieva ha pubblicato la sua ultima raccolta di poesie in russo nel 2001.

"**De Profundis**" è la seconda cantata del compositore italiano Fr. Armando Pierucci su testo di Regina Derieva. Ed è anche il secondo lavoro eseguito in prima mondiale dal coro lituano "Aidija". La prima, "Via Crucis", fu eseguita alla fine del 1997 a Vilnius; allora i media internazionali dissero che l'Autrice si trovava "nel limbo" (vedi le referenze). La seconda cantata è stata eseguita nel settembre 2001 in Svezia, un paese che ha dato alla derieva non solo un rifugio, ma che è divenuto per lei un "paradiso trovato", un luogo propizio alla sua creatività. Durante il suo breve

soggiorno in Svezia ha scritto un nuovo libro di versi e ne sta preparando un altro, come pure un racconto. Le dodici poesie del "De Profundis" fanno parte di un libro del 1998; la musica fu composta nell'autunno del 2000, proprio quando iniziava una nuova tragedia per il popolo Palestinese, in mezzo al quale, poeta e musicista, vivevano da una decina d'anni.

La cantata, testo e musica, riflette l'attuale dramma dell'umanità; la musica utilizza come motivo conduttore una melodia popolare araba. Al tempo stesso la cantata, sia pure in breve tempo, dà voce all'inesausto anelare dell'uomo a Dio.

Il sottotitolo, "L'Arte del Morire", può forse colpire o spaventare. La morte è tabù. La gente parla di tutto, ma non di morte. Si suol dire che si vive come se non ci fosse domani. Oggi si vive come se tanto un domani ci sarà sempre. Comunque Agostino ha detto: "Pensa ogni giorno alla tua morte". E' un buon consiglio per coloro ai quali Gesù ha detto: "Io sono la risurrezione e la vita: chi crede in me, anche se morto, vivrà" (Gv 11,25).

"De Profundis" è una cantata che andrebbe allestita per una piena rappresentazione drammatica; ma può essere eseguita anche in concerto. E' un lavoro che affascina esecutori e ascoltatori. Fr. A. Pierucci è veramente un genuino maestro, capace di scrivere una musica che ha una presa diretta attraverso una linea melodica che è difficile dimenticare.

DE PROFUNDIS (Regina Derieva)

* * * (1)

No one is left, close to me
or far off (forever, maybe).
Only a ray like a skater cuts
across the soiled surface of my work.

At my wit's end,
winter freezes my soul.
The star of my fortunes is so dim
it is safe from State confiscation.

Only the ray touches
this deposit of darkness and ice,
this time, which will not shed
even one tear. Ever.

* * * (2)

Lie like a bookmark across the page of existence;
crawl obstinately along a line.
If bitter, call it sweet;
if crooked, claim it straight.

In rust is fire, water and stone;
in mourning is all creation.
A man runs faster than a fallow deer
from crooked judges,

from blind leaders,
from false friends and strangers.
Only a coal pressed in his ardent lips
becomes his language and his home.

* * * (3)

If you would not remember
what has frozen over behind you,
you'd not live so terrified –
provided the tuner tuned you up,
provided you began to sing
because of the intermission of silence,
because of that forever deathless moment,
provided you not remember all you knew
in the mortal time of dead singing.

* * * (4)

My glance falls down and dies in Alienstan,
as my body collapses in the valley,
my mind yet grasping at
this wound, the torrid noon, my ruined celestial clay.
I dream of time and place and action,
and twice dust rises (to vanish instantly)
from my falls against too-well-known Science.
My dream staggers at the searing bullet-wound,
at my defeated life
(again delighting the granite guards
from St. Petersburg).

* * * (5)

Lawlessness started suddenly;
that winter became a rough sea.
The horizon was forgotten, and the quiet mind
wrapped itself in a felt cloak like a highlander.
And I was left alone, leaning against fate
as against a telegraph pole.
As if the gift of speech could not touch
wounds of the mind and horrors beneath the mind.

As if two angels had not enwrapped
and protected me in the midst of the wasteland.
As if faith had not told me with love
that Egyptian darkness cannot stand against Sinai.

* * * (6)

There are disgusting things, which are impossible to
count,
which are impossible to put in order of mind. Probably
meaning has slipped away, so that in the future will
not come
sensations bringing fear, or pain, for example.

For instance, let's imagine the walls of a native home,
or walls of a strange home. Humidity written sound
read by Daniel. "The age of losses and
the fruits of it : wall for shooting and hook...."

Let's press the shawl of sunset to the eyes,
let's wipe the face with the shawl of dawn.
Let's fill a chest with infinite possibility :
"And the violent will take it by storm."

* * * (7)

Soon you will know, you will know by yourself
what will happen soon.
You will recognize winter so,
and this season will trample down the city.
You will recognize fate so,
and this fortune-chosen scene.
You will discern the archangel's trump so,
in a pinch of decay.

* * * (8)

Better to decide it amidst aromatic smoke of the
fatherland.
The exile desires
as much as he did there
that the most pure Mother of God

Open heaven. And the white door is opened
and releases beggarly smoke.
We recount the bitterest losses
and the sweetest, beloved hopes.

* * * (9)

Even dust has some weight,
and ashes, correspondingly.
Even death doesn't come without
a declaration of coming.

Even death, which exists
independently, inside life, as it were,
is knocking at the door, usually three
times: by horror, by coldness, and by darkness.

And death arrives so often
in its obscurity, in its distress,
that you feel sorry for death,
subsiding like ashes on a text,

going down like dust on the
whitest sheet of paper
(moreover on this sheet you discover the
country where you sang before passing away).

* * * (10)

“Where is our rest?”

each asks the others, but receives
from the cool heavens nothing except
starlight of ashes and mourning.

For abasement, for fear, for pain
nothing was received except,
splashed with blood,
the walls of irreparable bondage.

* * * (11)

The face of an angel is open like
roses or books or distances.
No one among the dead is free of love
and, so, of grief.

To die for the right cause,
in order to avoid a life of metal thorns?
In a rose, which has no boundaries,
an angel smiles wearily.

Let me be within life, God's messenger,
within death let me be, becoming tired,
that, gradually failing, I may revive
to faith and hope.

* * * (12)

The fewer former things caught on a cusp of
consciousness,
the better, perhaps. Let's keep a strip of sunset
to glue up the shade, and to see life as less hateful,
to keep this fool warm in his hollow lair.

There is no point in anything else! Around is
just coldness and gloom, just emptiness.
Hear the squeaks of all the evil eyes, hounding this
foreign body to earth.
This space and time are so thickly sprinkled with evil
that air poisons and the heart pounds in the throat.

The heart will explode, torn to smithereens,
an explosion thundering on the threshold of dwelling
consciousness.

The masses will melt, and one will be left alive, whose
faith
will be able to unclasp and embrace the universe.

Translation by Kevin Carey

DE PROFUNDIS

(1)

Nu återstår ingen vi sett,
varken när eller fjärran, för gott.
Blott en solkatts skridskopiruet
över arbetets dammiga blad.

Ty förståndet gick över sin tid
våra själar har frosten förstört.
Och min stjärnetimma förrann
och gav aldrig i hemlandet skörd.

Blott en stråle av ljus och dess udd
ibland lager av mörker och köld.
I den tid som en enda sekund
aldrig sett en tår som föll.

(2)

I varats bok ligga som ett märke
envist framåt med en rad i taget.
Att säga att det bittra smakar ljuvligt
att påstå att det sneda synes rakt.

I rosten finnes elden, vattnet, stenen
i sorgen finnes buskar, träden, gräset
Människan flyr snabbare än vinden
från domare som aldrig äger rätten

Från ledare som alltid saknar ögon
från bekanta och från obekanta
Blott kolet, fast emellan heta läppar,
hsom blivit till dess hem och till dess tunga

(3)

Tänker man inte på det som bakom
blivit till sten, går det an att leva.
Om bara någon stämt din pipa
Om sången blott ljuder från brytningspunkten

Från uppehållet, från mellantiden,
det ouppfyllda ögonblicket.
Blott ej minnas det du visste
i den döda stunden i den döda sången.

(4)

Blicken föll och dog i Främlingslandet
och ensam blev jag liggande i dalen
med förlorad känsla tänkande på såret,
den heta dagen, himmelsblåa leran.

Jag drömde att det fanns en tid, visst fanns det
en plats, det fanns en handling, tvenne gånger
lyftes dammet och drev åter undan
från den kunskap som vi alla äger.

Jag drömde någon blivit skjuten, skadad,
och vreds i smärta, att människoliv som sönderslites
åter skänker njutning åt ochranan
huggen ur Sankt Petersburgsgraniten.

(5)

Laglösheten inträdde plötsligt och vintern
växte som oceanen, det upprörda havet.
Horisonten var glömd, en rest av förnuftet
blev till en molnstod som klippan eller en bergsbo.

Kvar fanns blott jag, lutande mig mot mitt öde,
som om det vore en påle eller en stötta
Som om talet ej lagts som en läkande salva
på förnuftets sår eller fasan som bor under huden.

Som om Änglarnas skara ute i öknen
ej skulle funnit den minsta fläck att ge mig.
Som om tron inte skulle ha yttat med kärlek:
maktlöst är Egyptens mörker mot Ljustet.

(6)

Det finns vidriga ting som är utan tal
som inte kan formas till tanke. Vars innebörd
må förflyktas och hindra i sinom tid
en känsla som skrämmar och kanske gör ont.

Ta till exempel din barndoms hus
eller nån annans. Råkalit skrevs
det ljud som Daniel läste. Försakensens tid,

vars frukt är bitter - en kula, ett rep.
Tryck kvällningens läskplån till ögats glob
låt morgonens läskplån torka dess oval
Bröstet fylls av en ändlös ton
Jesu, famna den som är liten och svag.

(7)

Snart kommer vi att veta själva
veta vad som snart skall hända.
Så väl man känner vintern komma
och dess upptrampade länder.

Så känner man igen sitt öde,
och den utvalda tribunen.
Och Ärkeängeln som en handfull aska
känner vi i dombasunen.

(8)

Med hemlandets doft förhåller sig så:
här, i främmande land, precis som där
vill den att himmelens portar slås
upp av jungfrun Guds moder skär.

Och den skinande porten slås upp
och den fattiges rök lyfts mot det blå
som en förteckning av bitter förlust.
Ditt hopp att vara älskad ändå.

(9)

Också askan äger vikt,
på samma sätt som jord
Också döden lämnar sitt
särskilda varningsord.

Också döden, som det sker

mitt i livets lopp
på porten bultar slagen tre:
för fasa, kyla, natt.

Och så ofta är döden där
i mörker och i sorg,
att våra slitna ord till tröst
lägger sig som stoft,

faller som aska på tomma blad,
på papperet som blänker vitt.
Även i det land, den stad
som i livet varit ditt.

(10)

Alla sporde om någon vet
var friden fanns, men utan att svara
någon enda på vår frusna planet
med färg av sorg och av aska.

Ingenting fick vi i vederlag
för förnedringen, smärtan och skräcken,
utom en mur av blod befläckt
utom ohjälplig fångenskap.

(11)

Ängels anlete är öppet såsom
rosen eller boken eller vidden.
och ingen dödlig är väl ensam herre
över kärleken och inte heller sorgen

Stupa för sin sak, att inte stingas
av livet och dess törnen av metall.
I rosen som står utan gränser öppnad
småler ängels ögon trött emot oss.

Lämna oss ifred för livet, gudasände,
och för döden, tröttnas utav mörkret.
Så den stupade till livet återvänder
till tron och hoppet oförändrat samma.

(12)

Ju mindre vi fastnar vid medvetenheten om tingen
dess bättre, kantänka. En strimma av aftonens rodnad
får täcka vårt fönster så livet ej ter sig så vidrigt
och den förtidigt födde har varmt som ett djur i sitt
rede.

Vi behöver ej tingen. Här är kyla och mörker och
tomhet.

Blickar som gnisslande följer en trolös till boet.
Rummet och tiden så höljda av pesticider
att luften förgiftats och hjärtat bultar i bröstet.

Snart skall det slitas i stycken, springa i bitar,
Och dånet skall ljuda på tröskeln till livet och tanken.
Och massan förflyktas och den enskilde endast skall
leva,
vars tro förmår vidga och pressa världsalltet samman.

Tolkning Bengt Samuelson

DE PROFUNDIS

(1)

Nessuno mi è lasciato vicino,
e neppure lontano (per sempre, forse).
Solo un Raggio, rapido come uno skater,
mi attraversa per la superficie ghiacciata del lavoro.

Al limite del pensare
L'inverno mi gela l'anima.
La stella della mia fortuna è così fioca
che sfugge alla confisca statale.

Solo un Raggio sfiora
questo cumulo di oscurità e di ghiaccio,
ora che non genererà
neanche una lacrima. Mai.

(2)

Sta come un segnalibro lungo la pagina
dell'esistenza;
scivola ostinatamente lungo una linea.
Se è amara, chiamala dolce;
se è storta, di' che è dritta.

Nella ruggine vi è fuoco, acqua e pietra;
Ogni creazione viene dal lutto.
Un uomo scappa via, più velocemente di un daino
selvatico,
dai giudici corrotti, dalle guide cieche,

dai falsi amici, dalla gente strana.
Solo un carbone, premuto contro il suo labbro
ardente,
si fa suo linguaggio, sua dimora.

(3)

Se tu non vuoi ricordare
quanto dietro di te è diventato un blocco di ghiaccio,
poichè non vuoi più vivere così terrorizzato;

purchè l'accordatore voglia intonarti,
purchè tu voglia cominciare a cantare
per interrompere il silenzio,
per un momento eterno privo di morte;
purchè tu non ricordi niente di quanto sapevi
nel tempo mortale del defunto cantare.

(4)

Il mio sguardo cade su Stranierlanda e vi rimane,
come il corpo si sfarina nella valle,
pure la mia mente brama questa ferita,
il torrido mezzogiorno, la mia celestiale terracotta
rovinata.
Io sogno un tempo e un luogo e un agire,
e per due volte la polvere si solleva (per svanire
immediatamente)
dai miei urti contro il troppo-noto-buon-senso.

Il mio sogno barcolla per la ferita da arma da fuoco
malamente disseccata,
per la mia vita sconfitta
(e di nuovo le granitiche guardie
di S. Pietroburgo se ne deliziano).

(5)

L'illegalità cominciò immediatamente;
Quell'inverno diventò un mare in tempesta.
Tutto era perduto all'orizzonte, e la mente se ne stava
tranquilla
imbacuccata come un montanaro in un mantello di
feltro.

E io ero lasciato solo, appoggiato contro il destino,
come contro un palo della luce.
Come se il dono della parola non potesse toccarmi,
ferite della mente e orrori sotto la mente.

Come se due angeli non mi avessero ammantato
e protetto nel mezzo di una pianura sconfinata.
Come se la Fede non mi avesse detto con amore
che la Luce è potente contro le tenebre.

(6)

Vi sono tante cose disgustose, che è impossibile contarle,
impossibile dargli un ordine logico.
Probabilmente il loro significato è scivolato via,
cosicchè in futuro non ne verranno
sensazioni che, per esempio, recano spavento, paura.

Immaginiamo, per un momento, i muri della casa natale,
o i muri di una casa forestiera.
L'umidità ha un suono scritto;
Daniele l'ha letto: "L'epoca dei martiri
e dei loro frutti: il muro contro cui furono
fucilati impiccati".

Premi sugli occhi la carta assorbente del tramonto,
asciuga la faccia con la tovaglia dell'aurora.
Il mio petto è pieno di musica,
perchè Gesù comprende il debole, il piccolo.

(7)

Lo saprai presto, da te stesso,
saprai quanto accadrà.
Riconoscerai così l'inverno
e in questa stagione la città sarà calpestate

In questo modo riconoscerai il destino
e questa fortuna speciale.
In questo modo riconoscerai la tromba
Dell'arcangelo in una ventata di putrefazione.

(8)

E' meglio decidere questo tra il fumo aromatico della
Patria,
o anche qui, in terra straniera:
è un desiderio che esiste e qui e là.

Così, per la purissima Madre di Dio,
si apriranno i cieli.
Le bianche porte stanno aprendosi
e, tra il fumo, si contano con amore
i mendicanti liberati, le amarissime perdite, le dolcissime
speranze.

(9)

Neanche la polvere è senza un peso
e la cenere, lo stesso.
Neanche la morte viene
senza un messaggio di arrivo.
La morte, che esiste indipendentemente,
dentro la vita, era come questa,
bussa alla porta di solito tre volte:
con lo spavento, il freddo, il buio.

E la morte giunge così, spesso,
nella sua oscurità, nella sua angoscia,
tanto che tu sei triste di morire.

Lei si cala come cenere su un libro,
scende come polvere
sul più bianco foglio di carta

(dall'altra parte di quel foglio, scopri
il paese dove tu cantavi, prima del trapasso).

(10)

"Dov'è il nostro riposo?",
chiede ognuno all'altro;
ma dai freddi cieli niente risponde
se non la luce stellare di ceneri e cordoglio.

Per umiliazione, per paura, per dolore
non si ebbe risposta:
solo schizzi di sangue,
i muri di una prigione da cui è impossibile evadere.

(11)

La faccia di un angelo è aperta
come le rose, i libri, gli orizzonti;
e nessuna creatura può fare a meno
di amare e, di conseguenza, di soffrire.

Morire per una giusta ragione,
in modo da evitare una vita da filo spinato?
In una rosa, che è senza limiti,
L'angelo sorride stancamente.

Lasciami dentro la vita, messaggero di Dio,
lasciami dentro la morte, lasciami arrivare alla
stanchezza,
in modo che, rovinando gradualmente, io riviva,
avendo conosciuto la fede in Lui e la speranza.

(12)

Le poche, precedenti cose sono catturate in uno
spiraglio di

consapevolezza,
le migliori, forse. Lasciaci tenere una striscia di
tramonto
per aggrappare un riparo e vedere la vita meno sporca
di odio
e mantenere questo pazzo verme nel suo buco
repellente.

Non c'è un altro fondamento. Attorno c'è
appunto freddo e buio: vuoto.
Ascolta lo stridio di ogni perfido occhio,
che insegue questo forestiero corpo di terra.
Questo spazio e il tempo sono così copiosamente
irrorati di male
che l'aria è veleno e il cuore pesa in gola.

Il cuore esploderà, in un ventaglio di frammenti:
Un'esplosione terremotante sulla soglia di una sosta
di consapevolezza.
Le masse saranno liquefatte: sarà lasciato vivo colui
che,
con fede, sarà capace di disserrare le mani
e abbracciare
l'universo.

Original text:

* * *

Никого не осталось вблизи,
вообще и вдали, навсегда.
Только луч конькобежцем скользит
по поверхности пыльной труда.

Видно разум зашел за часы,
заморозила души зима.
Видно звездный мой час так застыл,
что в Отчизны не лег закрома.

Только луч и луча остриё
в этих залежах мрака и льда.
В этом времени, что не прольет
ни единой слезы никогда.

* * *

В книге бытия лежать закладкой,
по одной строке ползти упрямо.
Если горько, говорить, что сладко,
если криво, утверждать, что прямо.

В ржавчине огонь, вода и камень,
в трауре кусты, деревья, травы.
Человек бежит быстрее лани
от судей, что не бывают правы.
От вождей, что не бывают зрячи,
от знакомых и от незнакомых.
Только уголь зажат в губах горячих,
ставший языком его и домом.

* * *

Если не помнить того, что сзади
остеклено, то жить не жутко.
Лишь бы настройщик тебя наладил,
лишь бы запелось от промежутка.

От перерыва, от интервала,
от незаполненного мгновенья.
Лишь бы не помнить того, что знала
в мертвую пору мертвого ленья.

* * *

Взгляд упал и умер в Чужестане,
и одна лежала я в долине,
бывшим чувством думая о ране,
жарком полдне и небесной глине.

Снилось мне, что было время, было
место, было действие, что дважды
поднималась пыль и уходила
от науки, что имеет каждый.

Снилось мне, что огнестрельной
раной,
рваной болью, жизнью перебитой
снова наслаждается охрана
из Санкт-Петербургского гранита.

* * *

Беззаконие вдруг началось, и зима
в океан превратилась и в бурное
море.
Был забыт горизонт, и остаток ума
в бурку черную врос, как утес или
горец.

И осталась одна я, к судьбе
прислонясь,
будто столб это, будто какая
подпорка.
Будто речь не легла, как пелебная
мазь,
ни на раны ума, ни на ужас подпорки.

Будто Ангелы мне посреди пустыря
пятачка не нашли и не отгородили.
Будто вера еще не сказала любя,
что египетский мрак перед Светом
бессилен.

* * *

Есть противные вещи и их не счесть,
не оформить в сознание. Возможно,
соль
ускользает, чтоб не было чувства
впредь,
принсящего страх или, скажем,
боль.

Взять, к примеру, хоть стены родных
пенат,
взять, к примеру, чужих. Сырость
пишет звук,
Даниилом прочитанный. Век утрат
и плоды его горькие – стенка, крик...
Промокашку заката к глазам прижми,
промокашкой рассвета утри овал.
Наполняется грудь бесконечным
«ми»:
обойми, Иисус, всех, кто слаб и мал.

* * *

Узнаешь скоро сам, сама
узнаешь, что случится скоро.
Так узнаваема зима
и сию выгоптаный город.

Так узнаваема судьба
и ею выбранная сцена.
Так будет узнана труба
Архангела шепоткой тлена.

С дымом Отечества надо решать:
здесь, на чужбине, он так же, как там,
хочет, чтоб неба открыла сезам
Пренепорочная Божия Мать.

И открывается белая дверь,
и запускается нищенский дым
перечнем нангорчайших потерь.
Наисладчайших надежд, что любим.

Даже пепел имеет вес,
соответственно и зола.
Даже смерть не приходит без
объявления, что пришла.

Даже смерть, что бывает при
этой жизни и в ней самой,
в дверь стучится обычно три
раза: ужасом, хладом, тьмой.

И так часто приходит смерть
в своем мраке, в своей тоске,
что привычка ее жалеть
оседает золой в строке,

опускается пеплом на
лист бумаги, который бел.
Даже если на нем страна,
где ты перед кончиной пел.

Каждый спрашивал каждого, где
есть покой, но не дали ответа
никому на остывшей звезде
цвета пепла и траура цвета.

Ничего нам не дали взамен
унижения, страха и боли,
кроме кровью забрызганных стен,
кроме непоправимой неволи.

Ангела лицо открыто вроде
розы, или книги, или дали.
И никто из мертвых не свободен
от любви, а стало быть, печали.

Пасть за дело, чтобы не задела
жизнь с ее шипами из металла.
В розе, не имеющей предела,
Ангел улыбается устало.

Дай отстать на жизнь, посланник
Божий,
дай на смерть отстать, устать от
мрака.
Чтобы постепенно павший ожил,
к вере и надежде одинаков.

Чем меньше за выступ сознания
вещей зацепилось,
тем лучше, пожалуй. Оставим заката
полоску
заклеить окно, чтобы жизнь не
казалось постылой
и было тепло, как в дупле и в норе,
недоноску.

Не надо вещей! Рядом холод и мрак,
рядом пустошь.
Скрипит каждый взгляд, провожая в

нору иноверца.
Пространство и время так густо
посыпаны дустом,
что воздух отравлен и в горле
колотится сердце.

Вот-вот разорвется на части оно,
разлетится.
И взрыв прогремит на пороге жилья и
сознания.
И масса растает, и будет жива
единица,
чья вера могла разжимать и сжимать
мироздание.

<https://divineartrecords.com>

Other Pilgrim's Star recordings:

27001 Hail Mary - a Russian Rosary
27002 Pierucci/Deriewa: Via Crucis
27003 Franciscan Road

© 2003 Divine Art Ltd

DIVINE ART RECORDINGS GROUP

Acknowledgments:

Front cover art: "The Holy Sepulchre, Jerusalem"
(1994) by Dennis Creffield
Back cover art: "View of the Old City of Jerusalem"
(1994) by Dennis Creffield
(both in the collection of the artist)
By kind permission of the artist. To contact, email:
petra@senseofplace.co.uk
De Profundis: recorded at Tembras studios, Vilnius
August/September 2001.
Recording Engineer: Laura Jurgelionytė
Sound Engineer: Vilius Kondrotas
Tracks 13-14: recorded in Bethlehem, December 1997.
Engineer: Ilias Ilhazeen
Producer: Alexander Deriev

The Pilgrim's Star, Tingvallavägen 7B 2tr,
19531, Märsta, Sweden.
Fax: +46 8 591 13267
pilgrim_star_1999@yahoo.com

Tembras Studios, Mickevičiaus 29, LT-2004,
Vilnius, Lithuania. tembras@taide.lt

pilgrim's star 27004
de profundis
809 730 700 422

WARNING: Copyright subsists in all recordings issued under this label. Any unauthorised broadcasting, public performance, copying or re-recording thereof in any manner whatsoever will constitute an infringement of such copyright. In the United Kingdom, licences for the use of recordings for public performance may be obtained from Phonographic Performance Ltd, 1, Upper James Street, London W1R 3HG.

pilgrim's star